Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. rugsėjo 20 d.*

„Valstybės pagalba — Tariamai Prancūzijos įgyvendinta pagalba kaip numanoma neribota garantija La Poste dėl jos valstybės įmonės statuso — Sprendimas, kuriuo pagalba pripažinta nesuderinama su vidaus rinka — Ieškinys dėl panaikinimo — Suinteresuotumas pareikšti ieškinį — Priimtinumas — Valstybės pagalbos egzistavimo įrodinėjimo pareiga — Pranašumas“

Byloje T-154/10

Prancūzijos Respublika, iš pradžių atstovaujama E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha, J. Gstalter ir S. Menez, vėliau – E. Belliard, G. de Bergues, J. Gstalter ir S. Menez,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą B. Stromsky ir D. Grespan,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2010 m. sausio 26 d. Komisijos sprendimą 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (OL L 274, p. 1),

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai N. Wahl (pranešėjas) ir S. Soldevila Fragoso,

posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. kovo 19 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

Nacionalinė teisė, kuria reglamentuojamas „La Poste“ statusas

La Poste statusas nuo 1991 m. sausio 1 d. ir jo teisinės pasekmės

1 Pagal 1990 m. liepos 2 d. Prancūzijos pašto ir telekomunikacijų viešosios paslaugos organizavimo įstatymą Nr. 90-568 (JORF, 1990 m. liepos 8 d., p. 8069) buvusi Pašto ir telekomunikacijų generalinė direkcija, kuri iki tol priklausė Pašto ir telekomunikacijų ministerijai, nuo 1991 m. sausio 1 d. reorganizuota į du savarankiškus viešosios teisės reglamentuojamus juridinius asmenis: *France Télécom* ir *La Poste*. Šiuo įstatymu *La Poste* aiškiai leista vykdyti, be savo viešosios paslaugos užduočių, tam tikrą konkurencijai atvirą veiklą.

2 Pagal 1990 m. gruodžio 31 d. įsakymo, kuriuo suteikiama valstybės garantija PTT obligacijoms ir PTT taupymo lakštams, išleistiems iki 1990 m. gruodžio 31 d. (JORF, 1991 m. sausio 18 d., p. 917), 1 straipsnį „[p]alūkanų mokėjimas, laipsniškas paskolos padengimas, įmokos, komisiniai, išlaidos ir PTT obligacijų ir taupymo lakštų papildomos sumos, išduoti iki 1990 m. gruodžio 31 d., siekiant prisidėti prie pašto ir telekomunikacijų papildomo biudžeto investavimo išlaidų finansavimo pagal Pašto ir telekomunikacijų kodekso <...> L. 127 straipsnį, ir perduoti *La Poste* pagal 1990 m. liepos 2 d. įstatymo <...> 22 straipsnį, besąlygiškai garantuojami valstybės.“

3 2001 m. sausio 18 d. sprendimu *Cour de cassation* (antroji civilinių bylų kolegija) patvirtino principą, pagal kurį *La Poste* turi būti laikoma viešąja pramoninio ir komercinio pobūdžio įstaiga (toliau – EPIC).

4 Pagal Prancūzijos administracinę teisę EPIC yra viešosios teisės reglamentuojami juridiniai asmenys, turintys atskirą nuo valstybės teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą bei specialių įgaliojimų, kurie paprastai apima vienos ar kelių viešųjų paslaugų užduočių vykdymą.

5 EPIC statusas apima tam tikras teisines pasekmes, t. y. būtent:

— netaikomos bendrosios teisės nemokumo ir bankroto procedūros [žr. visų pirma 1985 m. sausio 25 d. Įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu įstatymo Nr. 85-98 2 straipsnį (JORF, 1985 m. sausio 26 d., p. 1097), dabar – Prekybos kodekso L. 620-2 straipsnis];

— taikomas 1980 m. liepos 16 d. administracinėse bylose paskelbtų priverstinių priemonių ir viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims taikomų sprendimų vykdymo įstatymas Nr. 80-539 (JORF, 1980 m. liepos 17 d., p. 1799), ir valstybė yra atsakinga už skolų padengimą, kai išnaudotos visos kitos galimybės [žr. Įstatymo Nr. 80-539 1 straipsnio II dalį; 1981 m. gegužės 12 d. Dekreto Nr. 81-501, įgyvendinančio Įstatymą Nr. 80-539 (JORF, 1981 m. gegužės 14 d., p. 1406), 3-1 straipsnio ketvirtą ir penktą pastraipas ir 2008 m. gegužės 20 d. Dekreto Nr. 2008-479 (kuriuo panaikinamas Dekretas Nr. 81-501) dėl viešiesiems juridiniams asmenims taikomų piniginių nuobaudų vykdymo 10 straipsnį].

La Poste statuso pakeitimas nuo 2010 m. kovo 1 dienos

6 2009 m. liepos 29 d. Prancūzijos vyriausybė pateikė įstatymo dėl *La Poste* reorganizavimo į akcinę bendrovę projektą. Remiantis šiuo projektu 2010 m. vasario 9 d. priimtas Valstybės įmonės *La Poste* ir pašto veiklos įstatymas Nr. 2010-123 (JORF, 2010 m. vasario 10 d., p. 2321), kuris įsigaliojo kovo 1 dieną. Šio įstatymo 1-2.I. straipsnyje nustatyta:

„Viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo *La Poste* nuo 2010 m. kovo 1 d. reorganizuojamas į akcinę bendrovę *La Poste*. Bendrovės kapitalas priklauso valstybei, didžiausią akcijų dalį turinčiai akcininkei, ir kitiems viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims, išskyrus kapitalo dalį, kuri akcijų nuosavybe gali priklausyti darbuotojams šiame įstatyme numatytomis sąlygomis. Šiuo reorganizavimu nepaneigiamas *La Poste* nacionalinės viešosios tarnybos pobūdis.

<...>

Šiuo reorganizavimu nesukuriamas naujas juridinis asmuo. Visas viešosios teisės reglamentuojamo juridinio asmens *La Poste* turtas, teisės, pareigos, sutartys, susitarimai ir bet kokio pobūdžio leidimai Prancūzijoje ir už Prancūzijos ribų nuo reorganizavimo dienos teisėtai ir be formalumų priklauso akcinei bendrovei *La Poste*. Reorganizavimas neturi jokios įtakos šiam turtui, teisėms, pareigoms, sutartims, susitarimams ir leidimams ir visų pirma nelemia *La Poste* ar su ja susijusių bendrovių, kaip tai suprantama pagal Prekybos kodekso L. 233-1–L. 233-4 straipsnius, sudarytų galiojančių sutarčių ir susitarimų pakeitimo, jų nutraukimo ar tam tikrais atvejais išankstinio skolų grąžinimo <...>“

Administracinis procesas

7 2005 m. gruodžio 21 d. sprendimu Europos Bendrijų Komisija patvirtino bankinės ir finansinės *La Poste* veiklos perdavimą jos dukterinei bendrovei *La Banque Postale*. Šiame sprendime Komisija pažymėjo, kad dėl neribotos valstybės garantijos *La Poste* klausimo bus pradėta atskira procedūra.

8 2006 m. vasario 21 d. Komisija pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [EB 88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 17 straipsnį Prancūzijos valdžios institucijoms pranešė pirmines savo išvadas dėl neribotos valstybės garantijos, suteikiamos dėl *La Poste* statuso ir kuri yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, egzistavimo ir paragino jas pateikti savo pastabas. Manydama, kad ši tariama garantija egzistavo iki 1958 m. sausio 1 d., t. y. EB sutarties įsigaliojimo Prancūzijoje dienos, Komisija taikė su esama pagalba susijusias procedūros taisykles.

9 Prancūzijos valdžios institucijų atsakymą į šį prašymą Komisija gavo 2006 m. balandžio 24 d.

10 2006 m. spalio 4 d. pagal Reglamento Nr. 659/1999 18 straipsnį Komisija, be kita ko, paprašė Prancūzijos Respublikos vėliausiai iki 2008 m. gruodžio 31 d. panaikinti *La Poste* dėl jos statuso suteiktą garantiją visiems jos įsipareigojimams.

11 2006 m. gruodžio 6 d. Komisija gavo Prancūzijos valdžios institucijų raštą, kuriuo nesutinkama su Komisijos 2006 m. spalio 4 d. laiške pateiktomis išvadomis ir siūloma pradėti diskusiją siekiant išsklaidyti jos abejones dėl neribotos Prancūzijos valstybės garantijos egzistavimo *La Poste* naudai.

12 2006 m. gruodžio 20 d. įvyko Komisijos tarnybų ir Prancūzijos valdžios institucijų susitikimas.

13 2007 m. sausio 16 d. raštu Prancūzijos valdžios institucijos, ginčydamos Komisijos išvadas, tačiau siekdamos patikslinti Įstatymo Nr. 80-539 taikymo sritį, pateikia Komisijai Dekreto Nr. 81-501 pakeitimo projektą.

14 Išnagrinėjusi 2007 m. vasario 1 d. ir kovo 16 d. Prancūzijos valdžios institucijų pateiktą informaciją ir patikslinimus dėl, be kita ko, galimo valstybės atsakomybės prisiėmimo, jei nepakaktų *La Poste* turto, 2007 m. lapkričio 29 d. raštu Komisija joms pranešė apie savo sprendimą pradėti formalią tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 2 dalyje. 2008 m. birželio 3 d. paskelbdama šį sprendimą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 135, p. 7), Komisija paprašė suinteresuotųjų asmenų pateikti pastabas dėl ginčijamos priemonės.

15 Komisija negavo suinteresuotųjų asmenų pastabų dėl šios priemonės. Tačiau Prancūzijos valdžios institucijos pateikė pastabas 2008 m. sausio 23 d. raštu. Be to, Komisija įvykus konkursui patikėjo ekspertui atlikti studiją dėl Prancūzijos Respublikos *La Poste* suteiktos neribotos garantijos. Šis ekspertas pateikė savo ataskaitą 2008 m. lapkričio 17 d.

16 Paskelbus informaciją dėl Prancūzijos vyriausybės priimto įstatymo, kuriuo patvirtinamas *La Poste* statuso pakeitimas, projekto, Komisija 2009 m. liepos 20 d. Prancūzijos Respublikos paklausė, ar ji sutiktų įsipareigoti reorganizuoti *La Poste* į akcinę bendrovę, kuriai taikomos bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu procedūros. Tuo pačiu laišku Komisija Prancūzijos valdžios institucijoms perdavė savo eksperto ataskaitą.

17 2009 m. liepos 31 d. perduotu raštu Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai pranešė, kad *Conseil français des ministres* 2009 m. liepos 29 d. priėmė *La Poste* ir pašto veiklos įstatymo projektą, kuriame numatyta, be kita ko, reorganizuoti *La Poste* į akcinę bendrovę nuo 2010 m. sausio 1 d. Prancūzijos valdžios institucijos, be to, nurodė, kad jos pateiks pastabas dėl Komisijos eksperto ataskaitos.

18 Po dviejų 2009 m. rugsėjo 9 d. ir spalio 6 d. Komisijos priminimo raštų Prancūzijos Respublika 2009 m. spalio 27 d. perduotu raštu pateikė savo pastabas dėl Komisijos eksperto ataskaitos ir perdavė kito eksperto parengtą nuomonę.

19 2009 m. gruodžio 11 d. pateiktas *La Poste* ir pašto veiklos įstatymo projekto pakeitimas, kuriuo *La Poste* reorganizavimo į akcinę bendrovę data perkelta į 2010 m. kovo mėn.

20 2010 m. sausio 26 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2010) 133 dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (toliau – ginčijamas sprendimas). Šis sprendimas, apie kurį Prancūzijos valdžios institucijoms pranešta 2010 m. vasario 27 d., paskelbtas kaip Nr. 2010/605/ES *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* 2010 m. spalio 19 d. (OL L 274, p. 1).

Ginčijamas sprendimas

21 Priminusi administracinio proceso eigą (ginčijamo sprendimo 1–17 konstatuojamosios dalys), ginčijamos priemonės turinį (ginčijamo sprendimo 18–37 konstatuojamosios dalys) ir Prancūzijos valdžios institucijų pateiktas pastabas bei pasiūlymus (to paties sprendimo 38–114 konstatuojamosios dalys), Komisija konkrečiai nagrinėjo klausimą, ar egzistuoja, pirma, neribota Prancūzijos valstybės garantija *La Poste* (ginčijamo sprendimo 116–255 konstatuojamosios dalys) ir, antra, atrankinis pranašumas dėl šios garantijos (šio sprendimo 256–300 konstatuojamosios dalys), kuris gali iškraipyti konkurenciją ir paveikti prekybą (to paties sprendimo 301 konstatuojamoji dalis), kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

22 Pirma, kiek tai susiję su neribotos garantijos egzistavimu nagrinėjamu atveju, Komisija, išnagrinėjusi daug Prancūzijos valdžios institucijų pateiktų argumentų, padarė išvadą, kad tokia Prancūzijos valstybės garantija *La Poste* suteikta dėl tam tikrų ypatybių, kurios neatsiejamai susijusios su jos valstybės įmonės statusu (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 251–253 konstatuojamąsias dalis). Komisijos nuomone, ši garantija ne tik reikštų valstybės išteklių perdavimą, kaip tai suprantama pagal Komisijos pranešimo 2008/C 155/02 dėl [EB] 87 ir [EB] 88 straipsnių taikymo garantijomis

suteikiamai valstybės pagalbai (OL C 155, 2008, p. 10; toliau – 2008 m. pranešimas) 2.1 punktą (ginčijamo sprendimo 254 konstatuojamoji dalis), bet ir būtų priskirtina valstybei (žr. šio sprendimo 255 konstatuojamąją dalį).

23 Konkrečiai kalbant apie Prancūzijos valstybės neribotos garantijos EPIC egzistavimą, Komisija visų pirma pažymi, kad *La Poste* netaikoma bendroji teisė dėl sunkumų patiriančių įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo ir kad pagal 2008 m. pranešimo 1.2 punkto antros pastraipos ketvirtą įtrauką įmonių, dėl kurių teisinio statuso joms netaikoma bankroto ar nemokumo procedūra, gautos palankesnės kreditavimo sąlygos laikomos garantijos forma suteikta pagalba. Pažymėdama, kad Prancūzijos valdžios institucijos ginčijo išvadą, jog bendrosios teisės įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo srityje netaikymas *La Poste* prilygintinas valstybės garantijos schemai *La Poste* naudai tiek dėl skolų grąžinimo jos kreditoriams, tiek dėl jos egzistavimo išlaikymo jos nemokumo atveju, Komisija išnagrinėjo visus šių institucijų pateiktus argumentus (žr. ginčijamo sprendimo 117 konstatuojamąją dalį).

24 Visų pirma ji pažymėjo, kad, priešingai nei tvirtino Prancūzijos valdžios institucijos, Prancūzijos teisėje neatmetama numanomų garantijų egzistavimo galimybė, ir, konkrečiai, valstybės garantija EPIC naudai, o tai, be kita ko, patvirtinta 1995 m. *Conseil d'État français* (toliau – *Conseil d'État*) komentaru byloje „*Crédit Lyonnais*“ (žr. ginčijamo sprendimo 120–147 konstatuojamąsias dalis).

25 Vėliau nagrinėdama *La Poste* kreditoriaus veiksmus siekiant jam įsiskolintos sumos apmokėjimo tuo atveju, jeigu *La Poste* turėtų finansinių sunkumų ir negalėtų sumokėti savo skolų, ji padarė išvadą, kad:

— kalbant apie valstybės įmones, nėra tradicinių kliūčių privatinės teisės reglamentuojamai organizacijai įsiskolintai sumai sugrąžinti (ginčijamo sprendimo 150–155 konstatuojamosios dalys);

— valstybės įmonių, kurių atžvilgiu priimtas Įstatyme Nr. 80-539 nustatytas teismo sprendimas, skolų išieškojimo procedūra jokiu būdu nereiškia įsiskolinimo panaikinimo (ginčijamo sprendimo 156–184 konstatuojamosios dalys);

— valstybės atsakomybės sistema taikant valstybės įmonių skolų išieškojimo procedūrą turi visus garantijos mechanizmo požymius (ginčijamo sprendimo 185–226 konstatuojamosios dalys);

— net jei jo reikalavimas nebūtų patenkintas, valstybės įmonės kreditorius pagal akivaizdumo teoriją galėtų sukelti teisinių pasekmių dėl teisėtos klaidos, kurią jis padarė sudarydamas skolinį įsipareigojimą dėl to, kad jis bet kuriuo atveju bus apmokėtas (ginčijamo sprendimo 227–229 konstatuojamosios dalys).

26 Galiausiai Komisija manė, kad net jei per protingą terminą ir pasinaudojus išieškojimo procedūromis, kurias ji aprašė ginčijamo sprendimo 150–229 konstatuojamosiose dalyse, valstybės įmonės kreditoriaus reikalavimas nebūtų patenkintas, būtų garantuojama, kad jis nebus panaikintas, nes, jos nuomone, valstybės įmonių teisės ir įsipareigojimai bet kuriuo atveju perduodami valstybei ar kitam viešosios teisės reglamentuojamam juridiniam asmeniui (ginčijamo sprendimo 230–250 konstatuojamosios dalys).

27 Antra, Komisija nusprendė, kad dėl šios neribotos garantijos *La Poste* gautos palankesnės kreditavimo sąlygos yra atrankinio pobūdžio (ginčijamo sprendimo 300 konstatuojamoji dalis) pranašumas (ginčijamo sprendimo 256–299 konstatuojamosios dalys), galintis iškraipyti konkurenciją ir paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą (ginčijamo sprendimo 301 konstatuojamoji dalis).

28 Konkrečiai kalbant apie pranašumo egzistavimą, Komisija visų pirma laikėsi nuomonės, kad ginčijama garantija yra esminė valstybės paramos dalis, dėl kurios *La Poste* gavo palankesnes kreditavimo sąlygas nei būtų gavusi, jei būtų vertinama tik pagal savo pačios nuopelnus. Šiuo atžvilgiu Komisija pažymėjo, kad kreditavimo sąlygos visų pirma nustatytos remiantis finansiniu vertinimu (žr. ginčijamo sprendimo

257 konstatuojamąją dalį). Taigi, Komisijos nuomone, iš kredito reitingų agentūrų tam tikrų analizių ir metodikų matyti, kad nagrinėjama garantija, kaip esminė valstybės paramos *La Poste* dalis, turi teigiamos įtakos *La Poste* finansiniam vertinimui ir todėl kreditavimo sąlygoms, kurias ji galėtų gauti (ginčijamo sprendimo 258–293 konstatuojamosios dalys). Komisija manė, kad šiuo atveju ji neturėjo įrodyti konkrečių pasekmių, kurios dėl šios garantijos kilo praeityje (ginčijamo sprendimo 298 konstatuojamoji dalis). Ji taip pat pažymėjo, kad, atsižvelgiant į neribotos garantijos pobūdį, nagrinėjamu atveju neįmanoma apskaičiuoti rinkos įmokos sumos, kurią *La Poste* būtų turėjusi sumokėti valstybei, todėl Prancūzijos valdžios institucijų pasiūlyta teisės atsisakymo atgaline data priemonė nepritaikoma (ginčijamo sprendimo 299 konstatuojamoji dalis).

29 Komisija galiausiai nusprendė, kad, atsižvelgiant į tai, jog įvykdytos visos SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygos, ginčijama garantija yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą (ginčijamo sprendimo 302 konstatuojamoji dalis), ir kad net iš dalies ją pakeitus taip, kaip siūlo Prancūzijos valdžios institucijos, ji neatitiktų jokios iš sąlygų, kad galėtų būti pripažinta suderinama su bendrąja rinka (šio sprendimo 303–315 konstatuojamosios dalys).

30 Ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies tekstas yra toks:

„*1 straipsnis*

Prancūzijos suteikta neribota garantija Paštui yra valstybės pagalba, nesuderinama su vidaus rinka. Prancūzija panaikina šią pagalbą ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d.

2 straipsnis

Komisija mano, kad iš tiesų Paštą pertvarkius į akcinę bendrovę, jam suteikta neribota garantija bus faktiškai panaikinta. Realus šios neribotos garantijos panaikinimas ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d. yra priemonė, galinti pagal Bendrijos teisės nuostatas panaikinti 1 straipsnyje nustatytą valstybės pagalbą.

3 straipsnis

Per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzija pateikia Komisijai išsamų šiam sprendimui įvykdyti jau pritaikytų ir numatytų priemonių aprašymą.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.“

Procesas ir šalių reikalavimai

31 Prancūzijos Respublika pateikė šį ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2010 m. balandžio 2 dieną.

32 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Per 2012 m. kovo 19 d. posėdį išklausytos šalių pastabos žodžiu ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu užduotus klausimus.

33 Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

34 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną ir, nepatenkinus šio reikalavimo, kaip nepagrįstą,

— priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl priimtinumo

35 Formaliai nepareikšdama prieštaravimo dėl priimtinumo pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 114 straipsnį, Komisija tvirtina, kad šis ieškinys yra nepriimtinas, nes ginčijamas sprendimas neturi neigiamos įtakos Prancūzijos Respublikai. Ji iš esmės teigia, kad šis sprendimas dėl esamos pagalbos, kurią nacionalinės institucijos dėl savų priežasčių nusprendė panaikinti, nesukelia privalomų teisinių pasekmių, galinčių turėti įtakos Prancūzijos Respublikos interesams. Šiuo atžvilgiu Komisija pažymi, kad bet kuris ieškovas, įskaitant valstybę narę, turi patvirtinti, kad ginčijamas sprendimas turi neigiamos ir aiškios įtakos realiems ir egzistuojantiems interesams, o tai šioje byloje nebuvo įrodyta.

36 Bendrasis Teismas primena, kad suinteresuotumo pareikšti ieškinį sąvoka reiškia būtinybę kiekvienam fiziniam ar juridiniam asmeniui, pareiškusiam ieškinį dėl panaikinimo, pagrįsti atsiradusį ir aktualų interesą ginčijamo akto panaikinimu. Toks suinteresuotumas reiškia, kad dėl paties šio teisės akto panaikinimo gali atsirasti teisinių pasekmių arba, kitais žodžiais tariant, patenkinus ieškinį jį pareiškusi šalis gali gauti naudos. Todėl šiam asmeniui visiškai palankus aktas pagal apibrėžimą negali jam būti nenaudingas ir šis asmuo neturi suinteresuotumo prašyti jį panaikinti (šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *TF1 prieš Komisiją*, T-354/05, Rink. p. II-471, 84 ir 85 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

37 Reikia pažymėti, kad, kaip ir EB 230 straipsnyje, SESV 263 straipsnyje aiškiai išskiriama, pirma, Sąjungos institucijų ir valstybių narių teisė pareikšti ieškinį dėl panaikinimo ir, antra, fizinių bei juridinių asmenų teisė, o šio straipsnio antroje pastraipoje, be kita ko, bet kuriai valstybei narei suteikiama teisė ieškiniu dėl panaikinimo ginčyti Komisijos sprendimų teisėtumą, nenustatant reikalavimo pagrįsti suinteresuotumą pareikšti ieškinį, kai siekiama pasinaudoti šia teise. Todėl tam, kad jos ieškinys būtų priimtinas, valstybė narė neturi įrodyti, kad jos ginčijamas Komisijos aktas jai sukelia teisinių pasekmių. Tačiau kad dėl Komisijos akto būtų galima pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, jis turi būti skirtas sukelti privalomų teisinių pasekmių (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 27 d. Teisingumo Teismo nutarties *Portugalija prieš Komisiją*, C-208/99, Rink. p. I-9183, 22–24 punktus ir 2011 m. spalio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deutsche Post ir Vokietija prieš Komisiją*, C-463/10 P ir C-475/10 P, Rink. p. I-9639, 36 punktą ir nurodytą teismo praktiką), o tai reikia nustatyti atsižvelgiant į jo esmę.

38 Nagrinėjamu atveju negalima paneigti, kad ginčijamas sprendimas, kuriuo nuspręsta, jog valstybės pagalba neribotos garantijos forma *La Poste* buvo suteikta, ir kuriuo ji pripažinta nesuderinama su bendrąja rinka, yra neišvengiamai skirtas sukelti privalomų teisinių pasekmių ir todėl yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-279/08 P, Rink. p. I-7671, 35–42 punktus).

39 Nė vienu iš Komisijos nurodytų įrodymų ir argumentų negalima paneigti šios išvados.

40 Pirma, nors tiesa, kaip nurodė Komisija, kad Prancūzijos vyriausybė dėl savų priežasčių ir be jokio Komisijos spaudimo nusprendė, kaip tai patvirtina 2009 m. liepos 29 d. Prancūzijos vyriausybės pranešimas spaudai ir tos pačios dienos įstatymo projektas dėl *La Poste* reorganizavimo į akcinę bendrovę (žr. šio sprendimo 6 punktą), panaikinti priemonę, ginčijamu sprendimu įvertintą kaip esamą valstybės pagalbą, prieš kelis mėnesius iki šio sprendimo priėmimo, vis tik Prancūzijos

Respublika teisiškai privalėjo vykdyti ginčijamą sprendimą, sprendimą, kuris priimtas iki *La Poste* statuso pakeitimo į akcinę bendrovę. Komisijos nurodyta aplinkybė, kad vykdant ginčijamą sprendimą Komisijos ir Prancūzijos Respublikos interesai galėjo sutapti, negali sukliudyti Prancūzijos Respublikai pareikšti ieškinį dėl šio sprendimo panaikinimo. Kaip Prancūzijos Respublika teisingai pažymėjo, toks požiūris, dėl kurio valstybės narės būtų baudžiamos pagal tai, ar jos galėjo, ar negalėjo rasti savų interesų atitikti Komisijos sprendimą, yra labai subjektyvaus pobūdžio. Taigi klausimo, ar dėl tam tikro akto gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo, nes jis sukelia ar juo siekiama sukelti privalomų teisinių pasekmių, galinčių turėti įtakos ieškovo interesams, nagrinėjimas turi būti pagrįstas objektyviu šio akto esmės vertinimu.

41 Antra, Komisijos nurodyti argumentai, kad niekaip nepatvirtinta, jog ginčijamas sprendimas turėjo neigiamos ir aiškios įtakos esamiems realiems Prancūzijos Respublikos interesams, iš tikrųjų susiję su suinteresuotumo pareikšti ieškinį problematika, t. y. klausimu, kurio negalima painioti su akto, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, sąvoka, ir kuris, kaip priminta šio sprendimo 37 punkte, neturi būti nagrinėjimas valstybėms narėms pareiškus ieškinius dėl panaikinimo.

42 Trečia, Komisijos nurodyta teismų praktika nagrinėjamu atveju yra nereikšminga.

43 Kalbant visų pirma apie bylą, kurioje priimtas 2000 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Nyderlandai prieš Komisiją* (C-147/96, Rink. p. I-4723), pakanka konstatuoti, kad priežastis, dėl kurios ieškinys pripažintas nepriimtinu, yra tai, jog ginčijamas raštas buvo tik parengiamasis ir todėl negalėjo sukelti teisinių pasekmių bei juo nesiekta sukelti tokių pasekmių. Teisingumo Teismas dėl to nusprendė, kad šis raštas nėra galutinis sprendimas, dėl kurio būtų galima pareikšti ieškinį dėl panaikinimo (žr. šio sprendimo 35 punktą).

44 Vėliau, kiek tai susiję su sprendimu minėtoje Nutartyje *Portugalija prieš Komisiją*, jis pagrįstas aplinkybe, kad valstybė narė ieškovė prašė panaikinti ginčijamus sprendimus tik tiek, kiek ji juose buvo nurodyta kaip adresatė. Taigi Teisingumo Teismas pažymėjo, kad šis nurodymas akivaizdžiai neturėjo jokio savarankiško teisinio poveikio. Reikia pažymėti, kad šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas priminė, jog tam, kad dėl Komisijos akto būtų galima pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, jis turi būti skirtas sukelti teisinių pasekmių (1988 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją*, 114/86, Rink. p. 5289, 12 punktas; 1997 m. kovo 20 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-57/95, Rink. p. I-1627, 7 punktas ir 2000 m. balandžio 6 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-443/97, Rink. p. I-2415, 27 ir 28 punktai), net jeigu, kai tokį ieškinį ketina pareikšti valstybė narė, šios pasekmės kyla ne „pačiai šiai valstybei“ (sprendimo 24 punktas).

45 2002 m. birželio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Vokietija prieš Komisiją* (C-242/00, Rink. p. I-5603) susijęs su konkrečia situacija, kai tiek ginčijamo sprendimo turinys, tiek jo priėmimo aplinkybės nurodo, kad nei šio sprendimo tikslas, nei poveikis nebuvo netiesiogiai atmesti atitinkamos valstybės narės prašymą (žr. sprendimo 45 punktą). Todėl šia teismo praktika niekaip nepagrindžiama Komisijos pozicija.

46 Tas pats pasakytina ir apie bylą, kurioje priimtas 2002 m. sausio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Nuove Industrie Molisane prieš Komisiją* (T-212/00, Rink. p. II-347), kuriuo dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimo atmestas įmonės, gavusios pagalbą, apie kurią buvo pranešta, t. y. privataus asmens, o ne valstybės narės pareikštas ieškinys dėl to, kad ta pagalba buvo pripažinta suderinama su bendrąja rinka ir kad, be to, šio suderinamumo vertinimas neturėjo jokios įtakos šios įmonės interesams.

47 Šie argumentai taip pat galioja 2010 m. kovo 18 d. Bendrojo Teismo sprendimams *Centre de coordination Carrefour prieš Komisiją* (T-94/08, Rink. p. II-1015) ir *Forum 187 prieš Komisiją* (T-189/08, Rink. p. II-1039), kuriais dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimo fizinių ar juridinių asmenų pareikšti ieškiniai pripažinti nepriimtinais.

48 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ir nesant reikalingumo nuspręsti, ar Prancūzijos Respublika šiuo ieškiniu siekia, kad būtų panaikintas sprendimas, kuris yra precedentas nagrinėjant kitų EPIC statusą, šį ieškinį reikia pripažinti priimtinu.

Dėl esmės

49 Grįsdama ieškinį Prancūzijos Respublika nurodo tris ieškinio pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su teisės klaida, nes Komisija pakankamai teisiškai nenustatė, kad egzistuoja valstybės pagalba. Antrajame ieškinio pagrinde Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija padarė teisės ir faktinių aplinkybių klaidų, nuspręsdama, kad *La Poste* dėl savo EPIC statuso naudojosi numanoma ir neribota valstybės garantija dėl savo skolų. Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su pranašumo, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nebuvimu.

Pirminės pastabos

50 SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „[i]šskyrus tuos atvejus, kai Sutartys nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“.

51 Pagal 2008 m. pranešimo 1.2 punkto antros pastraipos ketvirtą įtrauką „Komisija garantijomis suteikiama valstybės pagalba <...> laiko palankesnes finansavimo sąlygas, taikomas įmonėms, kurioms dėl jų teisinio statuso netaikomos bankroto ar kitos nemokumo procedūros“.

52 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad pagalbos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kvalifikavimui reikia, kad būtų įvykdytos visos šioje nuostatoje numatytos sąlygos. Pirma, turi būti valstybės įsikišimas arba naudojami valstybiniai ištekliai. Antra, šis įsikišimas turi galėti paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Trečia, ji turi suteikti pranašumą jos gavėjui ir sudaryti palankesnes sąlygas tam tikroms įmonėms arba tam tikrų prekių gamybai. Ketvirta, ji turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (šiuo klausimu žr. 2003 m. liepos 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Rink. p. I-7747, 74 ir 75 punktus ir 2006 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Le Levant 001 ir kt. prieš Komisiją*, T-34/02, Rink. p. II-267, 110 punktą).

53 Pirma, atrodo, kad grindžiant šį ieškinį nurodytais pagrindais iš esmės siekiama įrodyti, jog Komisija klaidingai nusprendė, kad *La Poste* turi pranašumą, t. y. pranašumą dėl numanomos ir neribotos valstybės pagalbos, kurios egzistavimas taip pat neigiamas. Šie pagrindai iš esmės susiję su pranašumo egzistavimo nustatymu.

54 Nors Prancūzijos Respublika dublike taip pat neigia sąlygą, susijusią su valstybės išteklių perdavimo egzistavimu, reikia konstatuoti, kad šiais argumentais tiesiogiai ar netiesiogiai nėra papildomas anksčiau ieškinyje, kuriuo pradėtas procesas, nurodytas pagrindas ir kuris glaudžiai su juo susijęs. Iš tiesų šie argumentai susiję su kita SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sąlyga (šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, T-424/05, neskelbiamo Rinkinyje, 103–105 punktus).

55 Todėl su neatsižvelgimu į sąlygą dėl valstybės išteklių perdavimo susijusį argumentą reikia pripažinti nepriimtinu pagal kartu taikomas Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatas, iš kurių matyti, kad ieškinyje, kuriuo pradėtas procesas, be kita ko, turi būti nurodyta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka ir kad vykstant procesui negalima pateikti

naujų pagrindų, išskyrus, jei šie pagrindai grindžiami teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui (žr. 2000 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dürbeck prieš Komisiją*, T-252/97, Rink. p. II-3031, 39 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

56 Šioje byloje nei patvirtinta, nei teigta, kad su valstybės išteklių perdavimo nebuvimu susijęs ieškinio pagrindas pagrįstas teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Net jei tektų pripažinti, jog pavėluotas šio pagrindo pateikimas aiškinamas tuo, kad tik pareiškus ieškinį buvo priimtas 2010 m. gegužės 21 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Prancūzija ir kt. prieš Komisiją* (T-425/04, T-444/04, T-450/04 ir T-456/04, Rink. p. II-2099), kuriuo Komisija remiasi dublike, šis sprendimas negalėtų būti laikomas nauja aplinkybe, kuria būtų galima pateisinti pavėluotą šio argumento pateikimą. Iš tiesų Sąjungos teismo sprendimas, kuriuo tik patvirtinama ieškovui pareiškiant ieškinį iš esmės žinoma teisinė sąlyga, negali būti laikomas nauja aplinkybe, dėl kurios galima pateikti naują ieškinio pagrindą (šiuo klausimu žr. 1982 m. balandžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dürbeck prieš Komisiją*, 11/81, Rink. p. 1251, 17 punktą ir 1996 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Atlanta ir kt. prieš EB*, T-521/93, Rink. p. II-1707, 39 punktą).

57 Paklausta dėl šio klausimo per posėdį Prancūzijos Respublika pripažino, kad jos argumentai susiję tik su sąlyga dėl pranašumo egzistavimo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir tai buvo pažymėta posėdžio protokole.

58 Antra, dėl teisminės kontrolės apimties ir pobūdžio visų pirma reikia priminti, kad tokia valstybės pagalbos sąvoka, kokia apibrėžta Sutartyje, yra teisinė sąvoka ir turi būti aiškinama vadovaujantis objektyviais kriterijais. Dėl šios priežasties Sąjungos teismas iš esmės ir atsižvelgdamas tiek į jam pateiktas konkrečias ginčo aplinkybes, tiek į Komisijos atliktus techninius ar sudėtingus vertinimus, privalo vykdyti visapusišką kontrolę aiškindamasis, ar priemonė patenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2000 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Ladbroke Racing ir Komisiją*, C-83/98 P, Rink. p. I-3271, 25 punktą ir 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją*, C-487/06 P, Rink. p. I-10515, 111 punktą).

59 Vėliau reikia patikslinti, kad Komisijos sprendimo valstybės pagalbos srityje teisėtumas turi būti tikrinamas remiantis informacija, kuria Komisija galėjo disponuoti priimdama tą sprendimą (1986 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, 234/84, Rink. p. 2263, 16 punktas ir 2004 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-276/02, Rink. p. I-8091, 31 punktas). Tuo remiantis visų pirma darytina išvada, kad dėl to, jog valstybės pagalbos sąvoka turi būti taikoma objektyviai situacijai, kurią reikia vertinti Komisijos sprendimo priėmimo datą, vykdant šią teisminę kontrolę turi būti atsižvelgiama tik į tą dieną padarytus vertinimus (2008 m. liepos 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chronopost ir La Poste prieš UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, Rink. p. I-4777, 144 punktas).

60 Bendrasis Teismas mano, kad ieškinį tikslinga pradėti nagrinėti nuo ieškinio antrojo pagrindo.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su faktinių aplinkybių ir teisės klaidomis, kiek tai susiję su neribotos garantijos „La Poste“ egzistavimu

61 Antrajame pagrinde Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija padarė faktinių aplinkybių ir teisės klaidų nagrinėdama klausimą, ar egzistuoja neribota ir numanoma valstybės garantija *La Poste*. Šis ieškinio pagrindas sudarytas iš keturių dalių, susijusių su tuo, kad Komisija padarė daug klaidų, atitinkamai:

— nuspręsdama, kad Prancūzijos teisėje egzistuoja numanomos valstybės garantijos, taikomos dėl EPIC statuso, principas;

— nustatydama pasekmes, susijusias su tuo, kad EPIC netaikomos bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu procedūros;

— valstybės atsakomybės prisiėmimo sąlygas prilygindama automatiškos ir neribotos garantijos dėl *La Poste* įsipareigojimų sistemai;

— nustatydama galimo likviduojamos EPIC viešosios paslaugos įsipareigojimų perdavimo pasekmes.

Dėl pirmos dalies, susijusios su Komisijos klaida nusprendžiant, kad Prancūzijos teisėje egzistuoja numanoma valstybės garantija dėl EPIC statuso

62 Prancūzijos Respublika tvirtina, jog Komisija padarė klaidą nuspręsdama, kad Prancūzijos teisėje egzistuoja numanoma ir neribota valstybės garantija, teikiama EPIC.

63 Grįsdama savo reikalavimus Prancūzijos Respublika iš esmės tvirtina, pirma, kad *Conseil d'État* praktikoje paneigiamas pats tokios garantijos principas, antra, kad 1995 m. *Conseil d'État* metinės ataskaitos ištrauka, kuria rėmėsi Komisija, neturi bendro pobūdžio ir privalomos reikšmės, atsižvelgiant, be kita ko, į 2005 m. rugsėjo 8 d. *Conseil d'État* pateiktą nuomonę, trečia, kad Prancūzijos viešųjų finansų teisėje iš esmės paneigiama bet kokia „numanomos garantijos“ sąvoka ir, ketvirta, kad nėra priemonių, galinčių apsaugoti EPIC kreditorių teises tokiu atveju, jei jos statusas pasikeičia.

64 Nagrinėjamu atveju siekiant nustatyti, ar egzistuoja neribota valstybės garantija, reikia atlikti išsamią ir tikslią Prancūzijos teisėje nustatytų mechanizmų tiems atvejams, jei EPIC, kaip antai *La Poste*, taptų nemoki kreditorių atžvilgiu, analizę.

65 Šiuo klausimu reikia priminti, kad bylose dėl valstybės pagalbos Bendrasis Teismas turi visišką diskreciją vertinti faktines aplinkybes ir įrodymus. Be to, tokiomis aplinkybėmis klausimas, ar ir kokia apimtimi nacionalinės teisės norma taikoma šioje byloje, priklauso nuo to, kaip teismas vertina faktines aplinkybes, ir jam taikomos įrodymų tyrimo ir įrodinėjimo naštos paskirstymo taisyklės.

66 Be to, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei būtų galima numanyti remiantis Prancūzijos Respublikos pateiktais argumentais, Komisija nenusprendė, jog Prancūzijos teisėje egzistuoja numanomos valstybės garantijos principas, iš esmės remdamasi tik *Conseil d'État* ataskaitos ištrauka. Iš ginčijamo sprendimo aiškiai matyti, kad siekdama nustatyti, jog *La Poste* taikoma valstybės garantija, Komisija visų pirma nagrinėjo klausimą, ar, kaip tvirtino Prancūzijos valdžios institucijos, tokia garantija yra negalima pagal Prancūzijos teisę (žr. ginčijamo sprendimo 120–136 konstatuojamąsias dalis). Ji nusprendė, kad remiantis teisės aktais ir teismų praktika negalima tvirtinti, jog Prancūzijos teisėje valstybei draudžiama atsakyti už EPIC įsipareigojimus tretiesiems asmenims.

67 Ši išvada negali būti paneigta.

68 Pirma, aiškinantis, ar *Conseil d'État* praktikoje draudžiamas pats valstybės garantijos valstybės įmonėms principas, iš šalių rašytinių pastabų matyti, kad jos iš esmės nesutaria, kaip reiktų aiškinti 1938 m. balandžio 1 d. *Conseil d'État (Assemblée)* Sprendime *Sociétés de l'Hôtel d'Albe* (*Conseil d'État* sprendimų rinkinys, p. 341) nustatytą teismų praktiką.

69 Šiame sprendime nustatyta, kad *Conseil d'État* atsisakė patenkinti EPIC kreditoriaus ieškinį, pateiktą tiesiogiai valstybės tarnyboms, ir nurodė, kad iš valstybės negali būti reikalaujama sumokėti šios įmonės skolų. Taigi, kaip Komisija teisingai nurodė ginčijamo sprendimo 123 konstatuojamojoje dalyje, situacija, nagrinėjama byloje, kurioje priimtas šis sprendimas, skiriasi nuo situacijos, kai EPIC yra nemoki, kuri yra vienintelė reikšminga nagrinėjant, ar gali būti taikoma valstybės garantija. Tai, kad pagal šį sprendimą valstybės įmonės, kaip jos suprantamos pagal Prancūzijos teisę, turi teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą, nebūtinai reiškia, jog valstybė negali atsakyti už šias

įmones, kai išnaudotos visos kitos galimybės. Todėl Komisija nepadarė vertinimo klaidos nuspręsdama, kad remiantis teismų praktika negalima daryti išvados, jog pats valstybės garantijos EPIC principas yra uždraustas.

70 Antra, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija klaidingai rėmėsi sakiniu iš 1995 m. *Conseil d'État* metinės ataskaitos, nors šios ataskaitos reikšmė ir privalomumas yra abejotini.

71 Šiems argumentams negalima pritarti dėl kelių priežasčių. Visų pirma, ir kaip pažymėjo Komisija, ištrauka, kuria rėmėsi Komisija (žr. ginčijamo sprendimo 139 konstatuojamąją dalį) ir kuri yra pateikta 1995 m. komentare dėl valstybės įmonės, skirtos priimti Prancūzijos valstybės suteiktą finansinę paramą siekiant restruktūrizuoti *Crédit Lyonnais*, įsteigimo, yra parašytas nedviprasmiškai. Iš tiesų tuo remiantis darytina išvada, kad *Conseil d'État* aiškiai nurodė, jog „valstybės garantija šiai įstaigai suteikiama, nesant aiškios teisės aktų nuostatos, dėl pačio valstybės įmonės pobūdžio". Be to, minėtos ataskaitos ištrauka yra tik viena iš Komisijos nurodytų konkrečių aplinkybių siekiant įrodyti valstybės garantijos egzistavimą. Visų pirma iš ginčijamo sprendimo 146 ir 147 konstatuojamųjų dalių matyti, kad grįsdama savo poziciją Komisija nurodė 2003 m. liepos 22 d. Prancūzijos ekonomikos, finansų ir pramonės ministro komentarą dėl „[v]alstybės suteiktų numanomos ar aiškiai įvardytos garantijos mechanizmų surašymo" ir prie jo pridėtus dokumentus. Priešingai nei aiškina Prancūzijos Respublika, atrodo, kad šis komentaras susijęs ne tik su atveju, kai Prancūzijos valstybės atsakomybė gali kilti dėl jos kaip akcininkės statuso, be kita ko, remiantis ieškiniu dėl įsipareigojimų padengimo, nes jo aiškinamajame rašte aiškiai nurodytas valstybės įmonių įsteigimas. Galiausiai 2005 m. rugsėjo 8 d. *Conseil d'État* nuomone negali būti paneigta Komisijos padaryta išvada. Kaip Prancūzijos Respublika iš dalies pripažino, šia nuomone, priimta dėl *Commission de contrôle des assurances, des mutuelles et des institutions de prévoyance* (CCAMIP) įsteigimo, ir kurioje primenamas principas, pagal kurį bet kuris viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo turi prisiimti ieškinių dėl atsakomybės, kurie gali būti pareikšti prieš jį, pasekmes, iš karto neatmetama galimybė, kad gali egzistuoti valstybės garantija, taikoma valstybės įmonės nemokumo atveju.

72 Trečia, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad įsigaliojus 2001 m. rugpjūčio 1 d. Organiniam įstatymui dėl finansų įstatymų (LOLF) valstybė negali suteikti jokios garantijos ar perimti trečiųjų asmenų skolų nesant leidimo pagal Finansų įstatymą.

73 Šios pozicijos negalima patvirtinti. Iš tiesų iš 2001 m. liepos 25 d. *Conseil constitutionnel* Sprendimo Nr. 2001-448 DC (*Recueil des decisions du Conseil constitutionnel*, p. 99) matyti, kad LOLF 61 straipsniu „siekiama užtikrinti Parlamento informavimą apie valstybės suteiktas garantijas, o ne nustatyti, kad garantijos, praeityje nebuvusios suteiktos per nustatytus terminus, nebegalioja". Nesant patikslinimo dėl *Conseil constitutionnel* šiame sprendime nurodytų garantijų pobūdžio, negalima daryti išvados, kad numanomos garantijos, taikomos iki LOLF įsigaliojimo (t. y. 2005 m. sausio 1 d.) esamoms skoloms, taip pat nebegalioja. Šiuo klausimu Komisija nepadarė vertinimo klaidos ginčijamo sprendimo 126 konstatuojamojoje dalyje nurodydama, kad siekiant nustatyti, ar numanoma valstybės suteikta garantija *La Poste* tapo negaliojančia dėl LOLF, ar ne, reikia remtis garantijos *La Poste* taikymo pradžios data, o ne *La Poste* įsiskolinimų datomis.

74 Nors, kaip pažymėjo Prancūzijos Respublika, Prancūzijos valdžios institucijų paskirtas ekspertas suabejojo, ar motyvai, kuriais remdamasi *Conseil constitutionnel* paneigė garantijų, kurių suteikti nebuvo leista pagal LOLF, negaliojimą, gali būti taikomi tiek numanomoms, tiek aiškioms garantijoms, toks aiškinimas *Conseil constitutionnel* sprendime niekaip nepatvirtintas. Be to, Komisija ginčijamo sprendimo 131 konstatuojamojoje dalyje teisingai nurodė, kad ji neprivalo atsižvelgti į aplinkybę, jog nagrinėjama priemonė Prancūzijos teisėje laikoma garantija, ar į aplinkybę, jog tai yra garantija, patenkanti į LOLF taikymo sritį.

75 Ketvirta, argumentas, kad priemonių, skirtų apsaugoti EPIC kreditorių teises tuo atveju, jei EPIC statusas pasikeičia, nebuvimas, kaip įvyko *France Télécom*, *Gaz de France*, *Électricité de France* ir *Aéroports de Paris* reorganizuojant į akcines bendroves, yra garantijos nebuvimo požymis, nėra labiau įtikinantis.

76 Aplinkybė, kad Prancūzijos valstybė tam tikrais atvejais nusprendė suteikti aiškias garantijas, neįrodo, jog numanomos garantijos suteikimas paneigiamas šioje byloje. Beje, aplinkybe, kad, kaip matyti iš daugelio *Conseil constitutionnel* sprendimų, reikalavimo teisė Prancūzijos teisėje yra apsaugota pagal Konstituciją taip pat kaip ir nuosavybės teisė, negalima paneigti šios išvados. Be to, Prancūzijos Respublikos nurodyta *Conseil constitutionnel* praktika nebuvo pateikta Komisijai ir todėl ji negalėjo ja disponuoti priimdama ginčijamą sprendimą. Tuo remiantis darytina išvada, kad pagal šio sprendimo 59 punkte nurodytą teismo praktiką su reikalavimo teisės apsauga susijusi *Conseil constitutionnel* praktika nėra viena iš aplinkybių, į kurias atsižvelgiant reikia vertinti ginčijamo sprendimo teisėtumą.

77 Dėl Prancūzijos Respublikos nuorodos dublike į *Conseil d'État* tyrimo ataskaitą dėl valstybės įmonių, 2009 m. spalio 15 d. priimtą *Assemblée plénière du Conseil d'État*, pagal kurią „pats valstybės garantijos valstybės įmonėms egzistavimas yra labai ginčytinas“, ir į po šios ataskaitos 2010 m. birželio 28 d. paskelbtą mokslinį straipsnį, reikia konstatuoti, kad šie leidiniai, net jeigu būtų galima jais remtis šioje byloje, nėra jokia nauja aplinkybė, kuri būtų tiesiogiai reikšminga priimant sprendimą dėl klausimo, ar Prancūzijos teisėje iš esmės draudžiamas numanomos valstybės garantijos EPIC teikimas. Iš tiesų šioje tyrimo ataskaitoje *Conseil d'État* tik pateikė bendrus vertinimus dėl galimybės Sąjungos teismų praktikoje nustatyti valstybės pagalbos egzistavimą „tik pagal teisės aktų nuostatas“. Pasisakydami dėl klausimo, ar konkurencijos teisėje ginčijamas valstybės įmonių egzistavimas, šios ataskaitos autoriai tik nurodė, kad reikia „įvertinti riziką, jog valstybės ir jos valstybės įmonių santykiai sistemiškai bus vertinami kaip valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal [EB] 87 straipsnį“. 2010 m. birželio 28 d. mokslinis straipsnis susijęs su po šios tyrimo ataskaitos paskelbimo kilusia diskusija dėl valstybės įmonės statusą turinčių subjektų ateities būtent, tačiau ne tik, kiek tai susiję su valstybės pagalbos teisės aspektu. Taigi konkrečiai kalbant apie šį aspektą, reikia pažymėti, kad visiškai nediskutuota dėl esminio Komisijos motyvų ginčijamame sprendime ramsčio, t. y. išvados, kad valstybės įmonės statusą turintiems subjektams, kaip tai suprantama pagal Prancūzijos viešąją teisę, negali būti taikomos bendrosios teisės nemokumo ir bankroto procedūros.

78 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija nepadarė klaidos nuspręsdama, jog, priešingai nei tvirtina Prancūzijos valdžios institucijos, pagal Prancūzijos teisę iš valstybės neatimama galimybė valstybei suteikti numanomą garantiją EPIC. Todėl ieškinio antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

Dėl antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija padarė faktinių aplinkybių ir teisės klaidą dėl pasekmių, susijusių su bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu procedūrų netaikymu *La Poste*

79 Prancūzijos Respublika mano, kad, priešingai nei aiškina Komisija, bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu procedūrų netaikymas *La Poste*, t. y. Įstatymas Nr. 85-98, kuris yra tik „proceso įstatymas“, nereiškia, kad *La Poste* negali bankrutuoti ar tapti nemoki. Prancūzijos Respublika pažymi, kad EPIC taikomos specialios procedūros, kuriomis kreditoriams niekaip negarantuojama, kad bus padengti visi jų reikalavimai. Visų pirma Įstatymu Nr. 80-539 ir jį įgyvendinančiais teisės aktais, kurių pagrindinis tikslas buvo reglamentuoti situacijas, kai viešieji asmenys, nors ir mokūs, atsisako apmokėti tam tikras skolas, sukurta įgyvendinimo priemonių sistema, kuria valdančiajai institucijai suteikta teisė perimti valstybės įmonės valdymą suteikiant šios įmonės biudžetui „reikalingus asignavimus“, o ne valstybės išteklius, kad būtų patenkinti galimi kreditorių reikalavimai. Tačiau šiuo įstatymu valstybei, kurios vaidmuo panašus į įgaliotinio *ad hoc* vaidmenį, nesuteikiama teisė, ir dar mažiau pareiga, naudoti valstybės išteklius galimiems valstybės įmonės kreditoriams. Šį aiškinimą patvirtina tiek 2008 m. kovo 25 d. *Conseil d'État* nuomonė Nr. 381-088, tiek Prancūzijos administracinių teismų praktika. Galiausiai ginčijamo sprendimo 174–178 konstatuojamosiose dalyse Komisijos nurodytų programų, pagal kurias leidžiami valstybės avansiniai mokėjimai atskiroms organizacijoms, valdančioms viešąsias paslaugas, egzistavimu negalima patvirtinti, kad buvo taikoma numanomos garantijos schema.

80 Šiuo atžvilgiu Bendrasis Teismas pažymi, kad šalys sutaria, jog į Įstatymo Nr. 85-98 taikymo sritį nepatenka visi viešieji asmenys ir visų pirma EPIC. Iš tiesų pagal šio įstatymo 2 straipsnio (dabar – Prekybos kodekso L. 620-2 straipsnis) redakciją, galiojusią iki 2006 m. sausio 1 d., „restruktūrizavimas ir likvidavimas teismo sprendimu taikomi visiems prekybininkams, visiems verslo registre įregistruotiems asmenims, visiems ūkininkams ir visiems privatinės teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims“. Atitinkamoje nuostatoje, galiojusioje ginčijamo sprendimo priėmimo dieną, tuo pačiu atžvilgiu nustatyta, kad „restruktūrizavimo procedūra taikoma visiems prekybos ar amatų veiklą vykdantiems asmenims, visiems ūkininkams, visiems kitiems fiziniams asmenims, vykdantiems savarankišką profesinę veiklą įskaitant laisvąją profesiją, kuriai taikomas įstatymuose ar kituose teisės aktuose nustatytas statusas, arba kurios pavadinimas yra saugomas, ir visiems privatinės teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenis“. Be to, iš Prancūzijos *Cour de cassation* praktikos, kuria Prancūzijos Respublika rėmėsi rašytinėse pastabose, matyti, kad pagal teisės aktus „privatiems asmenims nepriklausantis turtas valdomas ir juo disponuojama specialiais būdais ir pagal specialias taisykles; kalbant apie turtą, priklausantį viešiesiems asmenims, taip pat ir vykdantiems pramoninę ir komercinę veiklą, pagal negalimumo areštuoti šį turtą principą negalima pasinaudoti privatinės teisės vykdymo priemonėmis; tik kreditorius, kuris turi teismo sprendimą, turintį *res judicata* galią ir kuriuo viešajam asmeniui nurodoma sumokėti, net ir laikinai, pinigų sumą, gali pasinaudoti specialiomis įstatyme [Nr. 80-539] nustatytomis taisyklėmis“ [žr. 1987 m. gruodžio 21 d. *Cour de cassation* (pirmoji civilinių bylų kolegija) Sprendimą *Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM) prieš Sté Llyod continental*, *Bulletin des arrêts de la Cour de cassation* I, Nr. 348, p. 249].

81 Tačiau šalys nesutaria dėl pasekmių, kurios kyla dėl to, kad EPIC netaikomos bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūros, siekiant nustatyti, ar egzistuoja valstybės garantija *La Poste*.

82 Visų pirma reikia pažymėti, kad, remiantis ginčijamu sprendimu (žr. 118 ir 119 konstatuojamąsias dalis), Komisija teigė, jog siekiant patvirtinti, kad yra garantija dėl individualių skolinių įsipareigojimų grąžinimo, išnagrinėjus teisės aktus ir nacionalinių teismų praktiką (žr. pirmiau minėto ieškinio antrojo pagrindo pirmą dalį) reikėjo išnagrinėti, ar *La Poste* kreditoriaus atliekama procedūra siekiant skolinio įsipareigojimo padengimo tokiu atveju, jei ji turi finansinių sunkumų, yra panaši į įmonės, kuriai taikoma komercinė teisė, kreditoriaus atliekamą procedūrą. Priešingai nei galima manyti remiantis Prancūzijos Respublikos argumentais, Komisijos veiksmais nesiekta padaryti išvados, kad EPIC negali bankrutuoti dėl to, jog jai netaikoma bendroji restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu teisė.

83 Nagrinėjamu atveju Komisija padarė išvadą, kad EPIC kreditorių situacija yra palankesnė nei privačių kreditorių, nes, priešingai nei taikant bendrąją teisę restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu srityje, kreditorius nerizikuoja prarasti jam įsiskolintos sumos dėl likvidavimo teismo sprendimu procedūros pradėjimo (žr. ginčijamo sprendimo 150 konstatuojamąją dalį).

84 Šią išvadą reikia patvirtinti. Iš tiesų, kaip Prancūzijos Respublika pripažino ieškinyje, Įstatyme Nr. 80-539 numatyta skirtinga nei bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūromis įgyvendinta schema. Šiuo įstatymu ir jo įgyvendinimo teisės aktais nustatyta skolos išieškojimo procedūra, kurią pradėjus, priešingai likvidavimo procedūrai, kaip tai suprantama pagal bendrąją teisę, skolos nepanaikinamos, o daugiausia atidedamas jų sumokėjimas. Dėl to valstybės įmonių kreditorių padėtis yra neišvengiamai palankesnė nei asmenų, kuriems taikomas Įstatymas Nr. 85-98, pagal kurį tokiu atveju, kai nepakanka asmens ar subjekto skolininko turto, jų skoliniai įsipareigojimai gali būti panaikinami, kreditorių padėtis.

85 Taigi, kaip matyti iš EPIC pagal Įstatymą Nr. 80-539 taikomų procedūrų aprašymo (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 23–28 konstatuojamąsias dalis), jeigu nepakanka EPIC turto, reikalavimų mokėjimas atidedamas arba kompetentinga valdančioji institucija suteikia išteklių skoloms apmokėti. Tuo remiantis, darytina išvada, kad valstybės įmonių kreditorių padėtis yra neišvengiamai palankesnė nei privačių asmenų kreditorių padėtis.

86 Beje, nors, kaip pažymėjo Prancūzijos Respublika, o Komisija iš esmės to neginčijo (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 160 konstatuojamąją dalį), Įstatyme Nr. 80-539 aiškiai nenumatyta, kad valstybė privalo suteikti valstybės išteklių siekiant įvykdyti teismo sprendimą pagal šio įstatymo 1-II straipsnį, Komisija nepadarė klaidos tvirtindama, kad jeigu valstybės įmonės nuosavi ištekliai išnaudoti, labai tikėtina, kad valstybės įmonės skolininkės skolos bus apmokėtos valstybės lėšomis.

87 Šiuo atžvilgiu Komisija nepadarė vertinimo klaidos ginčijamo sprendimo 174–176 konstatuojamosiose dalyse remdamasi tam tikromis finansinėmis užduotimis ir programomis, kad pabrėžtų valstybės išteklių, kurie gali būti panaudojami EPIC nemokumo atveju, egzistavimą ir todėl numanomos valstybės garantijos EPIC veiksmingumo požymį.

88 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ginčijamo sprendimo 179 ir 180 konstatuojamosiose dalyse nurodytas išvadas, kaip neribotos valstybės garantijos EPIC egzistavimo požymius, dėl pasekmių taikant Įstatymą Nr. 80-539 reikia patvirtinti.

Dėl trečios dalies, susijusios su tuo, kad Komisija padarė klaidą valstybės atsakomybės prisiėmimo EPIC nemokumo atveju galimybę prilygindama automatiškos ir neribotos garantijos dėl įsipareigojimų sistemai

89 Ieškinio antrojo pagrindo trečioje dalyje Prancūzijos Respublika tvirtina, kad, priešingai nei teigia Komisija, *La Poste* kreditoriai negali sistemingai patraukti valstybės atsakomybėn *La Poste* nemokumo atveju. Ji nesutinka, be kita ko, su išvada, kad valstybės atsakomybė gali kilti automatiškai, vien dėl valstybės įmonės finansinės padėties, dėl kurios ji negalėtų apmokėti savo skolų. Prancūzijos Respublikos nuomone, valstybės atsakomybės, kuriai pagal *Conseil d'État* praktiką taikomos griežtos sąlygos, atsiradimas negali būti prilygintas automatiškos ir neribotos garantijos schemai. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad valstybės atsakomybės atsiradimas leidžia teigti, pirma, jog kreditoriaus patirta žala yra neįprasta ir specifinė ir, antra, jog yra tiesioginis priežastinis ryšys tarp valstybės veikimo ar neveikimo ir patirtos žalos.

90 Visų pirma reikia priminti, kad tik objektyvūs argumentai, leidžiantys daryti išvadą, kad valstybė teisiškai buvo įpareigota atlyginti EPIC, kaip antai nagrinėjama šioje byloje, kreditoriams, leistų pripažinti valstybės garantijos buvimą (šiuo klausimu žr. 2008 m. birželio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SIC prieš Komisiją*, T-442/03, Rink. p. II-1161, 126 punktą).

91 Šioje byloje šalys sutaria, kad neabejotinai yra skirtumų tarp, pirma, garantijos schemos, kuri reiškia, kad automatiškai ir neapibrėžtai pakeičiamas skolininkas, kai jis negali įvykdyti savo finansinių įsipareigojimų, ir, antra, atsakomybės sistemos, kuri pagrįsta atsakomybę lemiančiu įvykiu, tiesiogiai susijusiu su atsakingu asmeniu, ir kuri susijusi su atsižvelgimu į kiekvieno konkretaus atvejo aplinkybes.

92 Ginčijamame sprendime Komisijos argumentai pagrįsti 2005 m. lapkričio 18 d. *Conseil d'État* Sprendimu *Société fermière de Campoloro ir kt.* (*Recueil des decisions du Conseil d'État*, p. 515), kuriame, remiantis šio sprendimo 124 konstatuojamąja dalimi, nustatyta, kad valstybės atsakomybės sistema įgyvendinant valstybės įmonių skolų išieškojimo procedūrą turi visus garantijos schemos požymius. Pagrindinė šio sprendimo konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Kadangi šiomis nuostatomis teisės aktų leidėjas ketino suteikti valstybės atstovui, tuo atveju, jei vietos savivaldos institucija neužtikrintų įsiteisėjusio teismo sprendimo vykdymo ir būtų buvusi dėl to įspėta, įgaliojimą pakeisti šios savivaldos institucijos organus, kad būtų surasti arba sukurti ištekliai, kurie padėtų iki galo įvykdyti tokį teismo sprendimą; kadangi šiuo tikslu jis privalo, teismui prižiūrint, atsižvelgdamas į savivaldos institucijos padėtį ir privalomus bendrojo intereso reikalavimus, imtis reikiamų priemonių; kadangi viena jų yra galimas savivaldos institucijai priklausančio turto pardavimas, jeigu jis nėra būtinas tinkamam viešųjų paslaugų, už kurias ji atsakinga, veikimui

užtikrinti; kadangi, jeigu prefektas netaiko arba nepaiso įstatymo jam suteiktų prerogatyvų, vietos savivaldos institucijos kreditorius turi teisę pareikšti ieškinį valstybei tuo atveju, kai ta institucija padaro sunkų pažeidimą vykdydama valdymo įgaliojimus; kadangi, be to, jeigu atsižvelgdamas į vietos savivaldos institucijos padėtį ir konkrečiai į turto nepakankamumą arba dėl privalomų bendrojo intereso reikalavimų prefektas galėjo teisėtai atsisakyti imtis tam tikrų priemonių, kad nuodugnus teismo sprendimo vykdymas būtų užtikrintas, dėl tokiu būdu padarytos žalos vietos savivaldos institucijos kreditorius gali patraukti atsakomybėn viešosios valdžios instituciją, jeigu ta žala neįprasta ir specifinė“.

93 Komisijos argumentai taip pat pagrįsti 1995 m. *Conseil d'État* komentaru (ginčijamo sprendimo 139 konstatuojamoji dalis) ir 2006 m. rugsėjo 26 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimu *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją* (Nr. 57516/00) (ginčijamo sprendimo 204 ir paskesnės konstatuojamosios dalys).

94 Taigi Komisija nepadarė klaidos iš esmės nuspręsdama, kad, atsižvelgiant į šiuos sprendimus ir komentarą, valstybės atsakomybė galėtų kilti tokiu atveju, kai Įstatymu Nr. 80-539 įgyvendinta schema neleistų EPIC, kaip antai šioje byloje *La Poste*, kreditoriui išieškoti savo skolos.

95 Nė vienu Prancūzijos Respublikos pateiktu argumentu ši išvada negali būti paneigta.

96 Pirma, remiantis šio sprendimo 92 punkte priminta *Conseil d'État* praktika galima teigti, kad kreditorius turi teisę pareikšti ieškinį valstybei tuo atveju, kai vykdant valdymo įgaliojimus padaromas sunkus pažeidimas, ir taip pat teisę patraukti atsakomybėn viešosios valdžios instituciją, kai, atsižvelgiant į aptariamo viešosios teisės reglamentuojamo juridinio asmens padėtį, visų pirma į jo turto nepakankamumą, ar dėl privalomų bendrojo intereso reikalavimų šis kreditorius patyrė neįprastą ir specifinę žalą dėl prefekto atsisakymo imtis priemonių, galinčių užtikrinti šio kreditoriaus teises.

97 Taigi ginčo byloje dėl Kampoloro (Prancūzija) uosto rezultatas, kaip galima daryti išvadą remiantis minėtu Sprendimu *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją*, buvo tai, kad, nepaisant ieškovės nurodytų argumentų, valstybė ėmėsi vykdyti pareigą užtikrinti mokėjimą kreditoriams ir taip įtvirtino nuostatą, kad valstybės atsakomybė gali kilti, kai išnaudotos visos kitos galimybės. Kaip pažymėta ginčijamo sprendimo 208 konstatuojamojoje dalyje, Europos Žmogaus Teisių Teismas minėtame sprendime nusprendė, kad valstybė privalo užtikrinti įsiskolinimų sumokėjimą kreditoriams, nes jie patyrė specifinę ir didelę žalą dėl jiems priklausančių sumų nesumokėjimo.

98 Antra, dėl tvirtinimo, kad tam, jog kiltų valstybės atsakomybė, reikia įrodyti tiesioginį priežastinį ryšį tarp valstybės veiksmų ir kreditorių patirtos žalos, pakanka pažymėti, kad, kaip pripažino Prancūzijos Respublika, kai EPIC, kuriai patikėta viešosios paslaugos užduotis, nemoka savo skolų ir jas turi sumokėti pagal teismo sprendimą, valstybė privalo *ex officio* padengti būtinas lėšas. Tokiu atveju, kai ji atsisako padengti atitinkamas EPIC skolas, pasinaudojusi visomis būtinomis priemonėmis, įskaitant turto pardavimą, ji atsiduria situacijoje, kai gali kilti jos atsakomybė. Tačiau, kaip pažymėjo Komisija, valstybė negali parduoti viso *La Poste* turto. Pagal viešosios paslaugos tęstinumo reikalavimą, kuris Prancūzijos teisėje yra konstitucinis principas ir kuris valstybės valdžios institucijoms privalomas įgyvendinant Įstatymą Nr. 80-539, turtas, reikalingas EPIC įgyvendinti viešosios paslaugos užduotį, negali būti perduotas.

99 Trečia, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija klaidingai rėmėsi, pirma, Europos Žmogaus Teisių Teismo praktika dėl teismo sprendimų nevykdymo, kuria taip pat buvo pažeista nuosavybės teisė, visų pirma minėtu Sprendimu *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją* (žr. ginčijamo sprendimo 204–211 konstatuojamąsias dalis) ir, antra, akivaizdumo teorija, kad EPIC kreditoriai gali remtis teisėtu įsitikinimu dėl valstybės garantijos egzistavimo. Reikia konstatuoti, kad nuoroda į šią teoriją yra perteklinė. Komisija ginčijamo sprendimo 227 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad „įrodymą patvirtinti padėtų regimybės [akivaizdumo]

teorija“. Todėl argumentą, susijusį su tuo, kad akivaizdumo teorija negali būti taikoma, kai, kaip ir šioje byloje, nagrinėjamas reikalavimų atsiradimas, reikia pripažinti nereikšmingu. Iš tiesų klaidingas motyvas negali pateisinti akto, kuris juo pagrįstas, panaikinimo, jei jis yra perteklinis ir yra kitų motyvų, kurių pakanka jam pagrįsti (žr. 2011 m. balandžio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Graikija prieš Komisiją*, C-321/09 P, neskelbiamo Rinkinyje, 61 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

Dėl ketvirtos dalies, susijusios su Komisijos padaryta klaida dėl galimo likviduojamos EPIC įsipareigojimų perdavimo pasekmių

100 Prancūzijos Respublika teigia, kad galimas tam tikrų skolų, susijusių su *La Poste* viešosios paslaugos įsipareigojimais, išlaikymas yra nesusijęs su EPIC statusu. Pripažindama, kad pagal viešosios paslaugos tęstinumo principą valstybės įmonės panaikinimo atveju ši užduotis ir jai įgyvendinti skirtas turtas turi būti perduotas, ji mano, kad nėra jokių kliūčių panaikinti EPIC, jeigu jos teikiamos viešosios paslaugos užduotys gali būti tęsiamos.

101 Pažymėtina, kad Prancūzijos Respublikos argumentus, kuriais negali būti paneigta išvada, kad Komisija galėjo teisingai nuspręsti, jog egzistuoja neribota valstybės garantija, vien tik remdamasi išvadomis, padarytomis nagrinėjant šio ieškinio pagrindo pirmas tris dalis, reikia pripažinti nereikšmingais (žr. šio sprendimo 99 punkte nurodytą teismo praktiką).

102 Bet kuriuo atveju Prancūzijos Respublika aiškiai pripažino, kad pagal viešosios paslaugos tęstinumo principą valstybės įmonės, vykdančios viešosios paslaugos užduotį (o taip yra *La Poste* atveju), panaikinimo atveju ši užduotis ir jai įgyvendinti skirtas turtas turi būti perduotas, todėl turi būti perduotos ir su šia užduotimi susijusios teisės ir pareigos. Taigi su viešosios paslaugos užduotimi susijusių teisių ir pareigų perdavimas iš esmės reiškia, ir kaip matyti iš Komisijos padarytų išvadų, kad kartu perduodamos ir už šią užduotį atsakingos įmonės teisės ir pareigos.

103 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, susijusio su pranašumo sąvokos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, pažeidimu

104 Trečiasis ieškinio pagrindas, kuriuo remiasi Prancūzijos Respublika, padalytas į dvi dalis.

Dėl pirmos dalies, susijusios su tuo, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog dėl valstybės garantijos egzistavimo, jei ji būtų įrodyta, *La Poste* įgytų pranašumą

105 Pirmoje dalyje Prancūzijos Respublika teigia, kad jei būtų nustatyta, jog EPIC buvo suteikta neribota valstybės garantija, neįrodyta, kad ji suteikia pranašumą *La Poste*. Ji iš esmės tvirtina, kad remdamasi kredito reitingų agentūrų atliktomis analizėmis, kurios tiesiogiai atsispindi Komisijos pozicijose dėl kitų EPIC ir 2006 m. spalio 4 d. Komisijos Prancūzijos valdžios institucijoms pateiktoje rekomendacijoje (žr. šio sprendimo 10 punktą), ji padarė išvadą, kad garantija suteikta ir kad *La Poste* įgijo pranašumą. Taigi Komisija padarė išvadą dėl *La Poste* suteikto pranašumo egzistavimo remdamasi visiškai nelogiškais motyvais.

106 Reikia pripažinti, kad garantijos suteikimas rinkos sąlygų neatitinkančiomis sąlygomis, kaip antai be atlygio suteikta neribota garantija, apskritai gali suteikti pranašumą ją gaunančiam asmeniui, nes dėl tos garantijos pagerėja jos gavėjo finansinė padėtis dėl to, kad sumažėja paprastai jam tenkanti finansinė našta. Atsakydama į per posėdį pateiktą klausimą Prancūzijos Respublika pripažino, kad pagal 2008 m. pranešimą galėjo būti pripažįstama, kad dėl to, jog dėl savo teisinio statuso įmonei netaikyta bankroto ar lygiavertė procedūra, ji galėjo gauti palankesnes kreditavimo sąlygas ir todėl įgyti pranašumą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

107 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip matyti iš seniai nusistovėjusios teismo praktikos, pagalbos sąvoka yra platesnė nei subsidijos sąvoka, nes apima ne tik pozityviąsias išmokas, kaip antai pati subsidija, bet ir valstybės pagalbą, dėl kurios įvairiomis formomis palengvinama įmonei paprastai tenkanti našta ir kuri dėl tos priežasties, nors ir nėra subsidija, kaip tai suprantama siaurai, yra tokio paties pobūdžio ir turi tokį patį poveikį (žr. 2003 m. gegužės 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija ir SIM 2 Multimedia prieš Komisiją*, C-328/99 ir C-399/00, Rink. p. I-4035, 35 punktą ir 2006 m. birželio 15 d. Sprendimo *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 ir C-41/05, Rink. p. I-5293, 29 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Siekiant nustatyti, ar valstybės priemonė yra pagalba, pagal nusistovėjusią teismo praktiką reikia nustatyti, ar įmonė gavėja gauna ekonominės naudos, kurios ji nebūtų gavusi įprastomis rinkos sąlygomis (žr. 1996 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SFEI ir kt.*, C-39/94, Rink. p. I-3547, 60 punktą ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 87 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

108 Taigi neribota valstybės garantija jos gavėjui leidžia, be kita ko, gauti palankesnes kreditavimo sąlygas, nei jis jas būtų gavęs tik dėl savo paties nuopelnų, ir todėl sumažinti jo biudžetui tenkančią naštą.

109 Pažymėtina, kad tik siekdama nustatyti, jog *La Poste* naudojosi palankesnėmis kreditavimo sąlygomis ir todėl finansiniu pranašumu, Komisija rėmėsi kredito reitingų agentūrų, ir tiksliau svarbiausių iš jų, pozicijomis. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad dėl to, jog *Fitch* ir *Standard & Poor's* yra dvi svarbios kredito reitingų agentūros ir patvirtinta, jog rinkoje atsižvelgiama į jų suteiktus reitingus siekiant įvertinti tam tikrai įmonei suteiktiną kreditą, geresnis šių agentūrų suteiktas reitingas (vienos ar kitos, ar abiejų), nei reitingas, kuris būtų suteiktas nesant garantijos, gali suteikti pranašumą *La Poste*, kurio ji neįgytų įprastomis rinkos sąlygomis.

110 Todėl Prancūzijos Respublika klaidingai tvirtina, kad Komisijos motyvai nelogiški. Nuoroda į pripažintų agentūrų naudojamus vertinimo metodus siekta tik patvirtinti, kad valstybės garantija EPIC gali joms suteikti pranašumą gaunant palankesnes kreditavimo sąlygas (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 257 konstatuojamąją dalį), o ne patvirtinti, kad tokia garantija egzistuoja.

111 Be kuriuo atveju tvirtinimas, kad šios pozicijos tik atspindi Komisijos pranešimus, nepagrįstas faktais. Prancūzijos Respublika, be kita ko, neįrodė, kad kredito reitingų agentūros į valstybės garantiją atsižvelgė dėl 2003 m. gruodžio 16 d. Komisijos sprendimo 2005/145/EB, dėl Prancūzijos suteiktos valstybės pagalbos bendrovei EDF (Prancūzijos elektra), elektros energijos ir dujų gamybos sektoriui (OL L 49, 2005, p. 9). Vienintelės aplinkybės, kad kredito reitingų agentūrų dokumentai, kuriais rėmėsi Komisija, yra vėlesni nei šis sprendimas, nepakanka įrodyti, kad šios agentūros atsižvelgė į valstybės garantijas būtinai dėl šio sprendimo priėmimo. Šiuo atžvilgiu Komisijai negali būti priekaištaujama, kad ji rėmėsi šiuolaikiniais ginčijamo sprendimo dokumentais, o ne daug ankstesnėmis iki sprendimo priėmimo ataskaitomis.

112 Todėl ieškinio trečiojo pagrindo pirma dalis yra nepagrįsta.

Dėl antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog tariama valstybės garantija gali suteikti pranašumą *La Poste* dėl teigiamos įtakos jos finansiniam vertinimui

113 Antroje dalyje Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog pranašumas įgytas dėl teigiamos įtakos, kurią garantija gali turėti jos vertinimui. Pirma, ji pažymi, kad Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, jog kredito reitingų agentūrų *La Poste* suteiktas reitingas kyla dėl visos valstybės paramos suvokimo, o tai reiškia, kad atsižvelgiama į daug aplinkybių, o ne tik į garantijos egzistavimą. Antra, ji nurodo, kad, net nesant tokios garantijos, kredito reitingų agentūrų, kurios ypač atsižvelgia į tai, jog ši įmonė priklauso valstybei, *La Poste* suteiktas vertinimas būtų toks pats. Kaip ir šios agentūros, Komisija aiškiai neskiria to, kas susiję su *La Poste* statusu, ir to, kas susiję su jos kapitalo nuosavybe.

114 Prancūzijos Respublikos argumentams negalima pritarti.

115 Visų pirma reikia pažymėti, kad Komisija neneigia, jog be valstybės garantijos, kuri galbūt gali būti suteikiama įmonei, atliekant finansinį vertinimą atsižvelgiama į visus veiksnius, patvirtinančius numatomą valstybės paramą (žr. ginčijamo sprendimo 280 konstatuojamąją dalį).

116 Be to, Prancūzijos Respublika nepaneigė išvados, padarytos remiantis kredito reitingų agentūrų parengtais metodiniais dokumentais, pagal kurią kredito reitingų agentūros iš esmės ypač atsižvelgia į vertinamų subjektų teisinį statusą, nagrinėjamu atveju – į aplinkybę, kad jis turi EPIC statusą.

117 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, trečiąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su teisės klaida, nes Komisija pakankamai teisiškai neįrodė valstybės pagalbos egzistavimo

118 Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija nesilaikė valstybės pagalbos srityje jai priklausančių įrodinėjimo ir įrodymų apimties pareigų. Komisija, be kita ko, pažeidė teismų praktikoje įtvirtintus principus, grindė savo vertinimą daugybe neigiamų prielaidų, hipotezių ir abstrakčių samprotavimų ir todėl teigiamai neįrodė pagalbos *La Poste* egzistavimo. Taip yra tiek įrodant numanomos Prancūzijos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą (žr. 129, 134, 136, 152, 154, 160, 161, 165, 169, 179, 195, 202 ir 251 konstatuojamąsias dalis), tiek nagrinėjant pranašumo egzistavimą, ir konkrečiai nagrinėjant, kaip reikalaujama pagal teismų praktiką, ginčijamos priemonės pasekmes. Šiuo klausimu nepakanka įrodyti, jog šia priemone „gali būti“ sukuriamas pranašumas, kad ją būtų galima laikyti valstybės pagalba ir ypač esama pagalba. Galiausiai Prancūzijos Respublika dublike tvirtina, kad Komisija nepateikė įrodymų, jog tariamas pranašumas, kuriuo naudojosi *La Poste*, kilo dėl valstybės išteklių perdavimo.

119 Iš teismų praktikos matyti, jog Komisija negali daryti prielaidos, kad įmonė gavo pranašumą valstybės pagalbos forma, remdamasi tik neigiama prielaida, pagrįsta tuo, kad nėra informacijos, kurios pagrindu būtų galima padaryti priešingą išvadą, kai nėra kitų tokios naudos egzistavimo įrodymų. Šiuo požiūriu, Komisija bent jau privalo patikrinti, ar jos turimos informacijos pakanka, net jei ji neišsami ir fragmentiška, padaryti išvadą, kad įmonė gavo pranašumą valstybės pagalbos forma (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš MTU Friedrichshafen*, C-520/07 P, Rink. p. I-8555, 56 punktą).

120 Šiuo atžvilgiu įrodymų, kuriuos turi pateikti Komisija, pobūdis iš esmės priklauso nuo numatytos valstybės priemonės pobūdžio. Konkrečiai kalbant apie numanomos valstybės garantijos egzistavimo įrodymą, jis gali būti nustatytas iš susijusių aplinkybių, pasižyminčių tam tikru patikimumu ir nuoseklumu, visumos, ypač atsižvelgiant į reikšmingų nacionalinės teisės nuostatų aiškinimą ir visų pirma patvirtinamas teisinėmis pasekmėmis, kurios susijusios su įmonės gavėjos teisiniu statusu. Šiuo atžvilgiu siekiant įrodyti, kad valstybė suteikė numanomą finansinę garantiją, kuri iš esmės nėra aiškiai įtvirtinta nacionalinėje teisėje, specialų statusą turinčiai įmonei, reikšmingais gali būti laikomi komentarai ir aiškinamieji aplinkraščiai.

121 Šiuo atveju remiantis nagrinėjant antrąjį ieškinio pagrindą pateiktais argumentais matyti, kad Komisija neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą nagrinėjo pozityviai. Ji atsižvelgė į keletą sutampančių aplinkybių, kurių pakanka siekiant patvirtinti, kad dėl EPIC statuso *La Poste* taikoma numanoma ir neribota valstybės garantija. Šie objektyvūs požymiai susiję, pirma, su objektyvia aplinkybe, kad *La Poste* netaikoma bendroji su sunkumais susiduriančių įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo teisė (ginčijamo sprendimo 117 konstatuojamoji dalis), antra, su tuo, kad *La Poste* taikomas Įstatymas Nr. 80-539 nesukelia tokių pačių pasekmių kaip bendrosios teisės likvidavimo procedūra ir dėl jo EPIC kreditorių padėtis yra daug palankesnė nei privačių asmenų kreditorių padėtis (ginčijamo sprendimo 148–180 konstatuojamosios dalys), ir, trečia, siekiant išsamumo, su tuo, kad

„jeigu pasitvirtintų mažai įtikėtina prielaida, kad įstatyme [Nr. 80-539] nustatyta procedūra nepadėtų jam gauti kompensacijos“ (ginčijamo sprendimo 184 konstatuojamoji dalis), kreditoriaus reikalavimas gali būti patenkintas atsakomybėn patraukus valstybę (ginčijamo sprendimo 185–222 konstatuojamosios dalys).

122 Tai, kad per administracinę procedūrą atsakydama į Prancūzijos valdžios institucijų nurodytus argumentus Komisija manė esant tikslinga įrodyti, jog pagal Prancūzijos teisę niekaip nedraudžiamas numanomos valstybės garantijos EPIC suteikimas (žr. ginčijamo sprendimo 120–138 konstatuojamąsias dalis), yra tik argumentų, kuriuos ji aiškiai nurodė ginčijamo sprendimo 116–255 konstatuojamosiose dalyse, pradžia. Todėl negalima tvirtinti, kad tai įrodydama Komisija rėmėsi vien tik neigiamomis prielaidomis ir abstrakčiais samprotavimais. Kaip nurodyta šio sprendimo 71 punkte, Komisija aiškiai rėmėsi 1995 m. *Conseil d'État* komentaru (ginčijamo sprendimo 139 konstatuojamoji dalis) ir 2003 m. liepos 22 d. Prancūzijos ekonomikos, finansų ir pramonės ministro komentaru (ginčijamo sprendimo 146–147 konstatuojamosios dalys), t. y. komentarais, kurių formuluotės nesukelia jokių dviprasmybių.

123 Be to, Komisija pateikė pakankamai įrodymų, siekdama patvirtinti, kad ši garantija suteikia pranašumą. Kalbant apie ginčijamos priemonės realių pasekmių įrodymą, iš teismų praktikos matyti, kad Komisija neprivalo jo atlikti dėl jau suteiktos pagalbos (žr. 2006 m. birželio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *P & O European Ferries (Vizcaya) ir Diputación Foral de Vizcaya prieš Komisiją*, C-442/03 P ir C-471/03 P, Rink. p. I-4845, 110 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Šiuo atžvilgiu nereikia kaip nors išskirti esamos pagalbos ir neteisėtos pagalbos.

124 Be to, realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas. Tokia garantija suteikia galimybę besiskolinančiam gauti mažesnę palūkanų normą ar pateikti mažesnį laidavimą. Taigi iš teismų praktikos matyti, kad net pranašumas, suteiktas valstybei prisiimant galimą papildomą įsipareigojimą, gali būti laikomas valstybės pagalba (1998 m. gruodžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ecotrade*, C-200/97, Rink. p. I-7907, 43 punktas ir 2000 m. birželio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *EPAC prieš Komisiją*, T-204/97 ir T-270/97, Rink. p. II-2267, 80 punktas). Taip dažniausiai yra garantijų, kurios apskritai susijusios su paskola ar kitu finansiniu įsipareigojimu, sudarytu tarp skolintojo ir besiskolinančiojo, atveju.

125 Todėl pirmąjį pagrindą taip pat reikia atmesti kaip nepagrįstą.

126 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, visą ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

127 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Prancūzijos Respublika padengia bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Paskelbta 2012 m. rugsėjo 20 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.